

Arrest

nr. 169 890 van 15 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KONEVINA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 en 22 mei 2012, 28 juni 2012, 28 augustus 2012, 3 oktober 2012 en 16 januari 2013 wordt de aanvraag vermeld in punt 1.1. geactualiseerd.

1.3. Op 14 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.01.2012 werd ingediend, en op 15.05.2012, 22.05.2012, 28.06.2012, 28.08.2012, 03.10.2012, 16.01.2013 werd aangevuld, door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij vroeg op 18.09.2000 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd in beroep afgewezen door de Vaste Beroepscommissie op 08.06.2004. Het niet opschortende beroep bij de Raad van State dat betrokkene indiende op 24.07.2004 werd afgesloten op 01.03.2012. Betrokkene beroept zich op een lange asielprocedure en zijn ononderbroken verblijf sinds 2000. Verzoeker kreeg in 2004 een bevel om België te verlaten. Volgens getuigenverklaringen die hij voorlegt zou hij sinds 2000 ononderbroken in België hebben verbleven. Dit is evenwel weinig aannemelijk. De schoolattesten die hij voorlegt om zijn aanwezigheid in België te staven hebben betrekking op het schooljaar 2003-2004 en op het schooljaar 2011-2012. Hij legt geen enkel verifieerbaar bewijs voor over zijn aanwezigheid in België in de periode tussen 2004 en 2011. Ook vernemen we niet waarom hij geen regularisatieverzoek heeft ingediend op basis van de hoger genoemde instructies in 2009. Als hij op dat ogenblik in België had verbleven, en dit sinds 2000 is het weinig aannemelijk dat hij toen niet niet op de hoogte was geweest van deze instructies.

Betrokkene beroept zich vervolgens op art. 3 van het EVRM. Hij vreest onderworpen te worden aan gedwongen arbeid of slavernij. Hij zou bijzonder kwetsbaar zijn omdat hij geen familie of vrienden meer zou hebben waar hij terecht kan, noch een woning of andere eigendommen zou bezitten. Het algemene Factsheet van de CIA waar hij naar verwijst, toont evenwel niet aan dat hij persoonlijk te vrezen heeft voor een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer. Aangezien hij geen bewijzen voorlegt om zijn verklaring te ondersteunen, kunnen wij deze niet aanvaarden als bijzondere omstandigheid. Voor wat betreft het argument dat zijn moeder in België verblijft, merken wij op deze geen verblijfsrecht heeft in België.

Verzoeker beroept zich ook op art. 8 EVRM. Hij toont echter niet aan dat hij voor bescherming op grond van dit artikel in aanmerking komt.

De elementen van integratie (het feit dat hij in België verblijft, Nederlands en Frans heeft geleerd, opleidingen heeft gevolgd en ook al ingeschreven is aan de Koninklijke Academie voor Beeldende Kunsten in Mechelen, sociale banden heeft, werkbereid is, behoren tot de gegrondheid en worden in

deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.4. Op 14 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van Nevelsteen, Dirk, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebieden) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij betoogt dat voormelde bepalingen geschonden zijn doordat de bestreden beslissing geen antwoord biedt op de argumentatie in haar aanvulling op de regularisatieaanvraag van 28 augustus 2012, met name dat haar lopende studies een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat in de aanvulling van 28 augustus 2012 bij haar hangende regularisatieaanvraag zij opwierp dat haar lopende studies als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis dienen gekwalificeerd te worden, dewelke een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen, onmogelijk maken. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen onderzoek bevat naar het feit of de lopende hogere studies als buitengewone omstandigheid dienen te worden gekwalificeerd, dat haar lopende studies zelfs nergens worden vermeld.

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet schoolplichtig is waardoor scholing in geen geval als buitengewone omstandigheid kan worden aangehaald. De verwerende partij stelt dat de studies van de verzoekende partij terecht niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Zij wijst erop dat de verzoekende partij haar hogere opleiding steeds kan hervatten na een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om de nodige procedurele stappen te ondernemen om een regularisatieaanvraag te doen, dat minstens de verzoekende partij het tegendeel niet aantoon.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.4. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.5. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op 25 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende (zie punt 1.1.). Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verschillende actualisaties indiende zoals uiteengezet onder punt 1.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze beslissing werd genomen naar aanleiding van de aanvraag van 25 januari 2012 en de actualisaties van 15 en 22 mei 2012, 28 juni 2012, 28 augustus 2012, 3 oktober 2012 en 16 januari 2013. Uit de actualisatie van 28 augustus 2012, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat de verzoekende partij betreffende de buitengewone omstandigheden onder andere het volgende argumenteerde:

“Verzoeker heeft ten slotte kunstonderwijs (hogere studies) gevolgd in België en is eveneens reeds ingeschreven voor een nieuwe opleidingsjaar 2012-2013 aan de Koninklijke Academie voor Beeldende Kunsten te Mechelen (STUK 3). Verzoeker is ingeschreven aan de Hogere graad 5.

Studies hoger onderwijs van de verzoeker dienen eveneens als een bijkomende buitengewone omstandigheid in rekening te worden genomen. Een terugkeer naar het land van herkomst om de regularisatieaanvraag daar in te dienen is voor de verzoeker onmogelijk, aangezien hij daardoor zijn opleiding niet zal kunnen afmaken. Verzoeker heeft reeds de Hogere graad 4 met vrucht beëindigd (STUK 4). In dit kader kan de DVZ na het verstrijken van de vakantie niet eisen van een student hoger onderwijs dat deze tijdens de vakantieperiode naar zijn land van herkomst terugkeert om daar een verblijfsmachtiging aan te vragen, terwijl de student zijn aanvraag art 9bis Vw indiende voor de aanvang van de vakantie. (...)”

3.6. De verzoekende partij betoogt in wezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet gemotiveerd heeft aangaande de lopende hogere studies als *“buitengewone omstandigheid”* in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen motieven bevat waarom de op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing lopende hogere studies van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveert dat een schoolattest 2011-2012 werd voorgelegd doch dat geen enkel verifieerbaar bewijs van de aanwezigheid in België in de periode 2004-2011 voorligt alsook dat de elementen van integratie, onder meer een inschrijving aan de Koninklijke Academie voor Beeldende Kunsten in Mechelen, behoren tot de gegrondheid en in de fase van ontvankelijkheid niet kunnen behandeld worden, doch motiveert niet waarom de lopende hogere studies niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die de verzoekende partij verhinderen om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

3.8. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat de verzoekende partij niet schoolplichtig is waardoor scholing in geen geval als buitengewone omstandigheid kan worden aangehaald, dat de studies van de verzoekende partij terecht niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt geenszins uit de bestreden beslissing dat de lopende hogere studies van de verzoekende partij niet aanvaard werden als buitengewone omstandigheid, nu hieromtrent niet werd gemotiveerd. De argumentatie dat de verzoekende partij meerderjarig is en niet meer schoolplichtig, dat de scholing niet als buitengewone omstandigheid kan worden aangehaald en dat de verzoekende partij haar hogere opleiding steeds kan hervatten na een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om de nodige procedurele stappen te ondernemen om een regularisatieaanvraag te doen, betreft een *a posteriori* motivering die geenszins het gebrek aan motivering op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kan rechtzetten.

3.9. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.10. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel en van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.11. Ten slotte wijst de Raad erop dat uit de redactie van de tweede bestreden beslissing, dit is het op 22 mei 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten van 14 mei 2013, blijkt dat deze beslissing is afgeleverd *‘in uitvoering van’* van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de tweede bestreden beslissing (bijlage 13) op dezelfde dag aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht als de eerste bestreden beslissing, blijkt de verknochtheid tussen de tweede bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing dient vernietigd te worden, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten aan de

verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 mei 2013 uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER